

нырець (у самого нырища). Р. 80. Азъ щж в балкана да идж, В балкана вѣс хайдуги-ти. Д. 18, 28—29. Да стоп (мома-та) будна вѣзъ себе (внимателна къ себѣ). Л. Д. 1871 р. 196. Отъ млѣко-то умѣжъ да направятъ сыреніе, кое-то продаватъ вѣзъ 50 гр. окж-тж. Л. Д. 1869 р. 175. Той му дава, да рѣчемъ 50 лиры, съ условіе да му гы върне слѣдъ годинж врѣмя тана за тана вѣзъ 163 гр. и още и по 18, 20 или и 25 на сто-тѣхъ лихвж. *ib.* 179. 5) о: Свѣѣты вѣзъ вѣспитаніе-то. Л. Д. 1872 р. 146. Ср. навѣзъ.

Вѣѣсо нар. вкратцѣ: Ето ти вѣ кѣсо достойниятъ мажъ. Л. Д. 1875 р. 75.

Вѣла произнесено ем. була? тоже что було: Вързаха и бяло лице съ бяла вѣла, Черни очи съ черна вѣла, Туриха ж во кочія. М. 107.

Вѣнѣ въ сочетаніи съ предлогами по и на у Раковскаго значитъ немного наружу: Дръпнахъ ся по на вѣнѣ затолень, Да ми незнайни невиджтъ; Да гы съглѣдамъ нейзвѣстенъ, С'черна измаж да не дѣбнжтъ. Гл. 33.

Вѣнка нар. 1) вѣнѣ, вонѣ; наружи, наружу (ср. чеш. venku): Откак ъ Христа родила, Токѣ ъ три дни сторила, Та ъ вѣнка излѣзла. Д. 6, 8—10. Подай си глава на вѣнка (изъ злата-та кочія) Глава та да ти отрѣжж. *ib.* 17, 114—115. Та па си вѣнка излезе, Очите да си омие. М. 133. Кога испадна отъ Скопѣ вонка, Тогай ми веле неговъ шаренъ конъ Со вискомъ на стопанъ прикажува. М. 143. Въ кѣщи вонка Яна изметъ та си чине, Бѣли пѣрсти кѣрше, дробни сѣлззи роне. *ib.* 169. Седнала ъ Мара вонка затъ кѣща-та. *ib.* 379. Вонка мома да н' излезе Ни мома, та ни невѣста, Ни царноока вдоица, Ни па млада мажовница. *ib.* 412. Въ сочетаніи съ предлогами на и по, нарѣчіе вѣнка не мѣняетъ своего значенія: Стоянъ си нищо не рѣче, Най на вѣнка излѣзи. З. 356. Чи у Петкани отиде, Чи на вратнику повика: Сестро Петкано, Петкано! Я излѣзъ, сестро по вѣнка. М. 100. Въ келия света Мариа Христа е Бога родила И го е три дни вардила, На вѣнка не излазѣла. Л. Д. 1876 р. 154. Въ сочетаніи съ предлогомъ изъ означаетъ снаружъ, извнѣ: Загради въ село черкова, Та си ж внѣтре позлати: Изъ вѣнка си ж посребри. М. 117. 2) разстояніемъ далѣе отъ: Ми го стигна дур' на дворъ отъ Скопѣ, Вонка до седумъ саате места. М. 143.

Вѣнкашенъ пр. произв. отъ вѣнка 1) наружный, внѣшній: Народи ся отличявали по вѣнкашния изглѣдъ на лице-то, по языка. Г. 10. Живакъ-тж, наспротивъ стѣпени на вѣнкашнж-тж топлинж, ще ся запира и на по-низко, и на по-высоко. Л. Д. 1869 р. 76. Вѣнкашный